

เทศน์เช้า วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอดมาก คำว่า “สุดยอดมาก” ดุสิ ประเพณีวัฒนธรรมของเรา แห่งพระเวสๆ การแห่พระเวส การทำบุญกุศลต่างๆ เกิดมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยชาติเป็นพระเวสสันดร เกิดเสวยชาติเป็นเตมีย์ใบ้ มันเกิดจากพระชาติ

พระชาติคือชาติหนึ่งที้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สร้างสมบุญญาธิการอย่างนั้น การสร้างสมบุญญาธิการอย่างนั้นเป็นการตัดแต่งพันธุกรรมๆ

หัวใจของคนมันไม่ยิ่งใหญ่พอหรอก มันไม่ยิ่งใหญ่พอที่จะรับสถานะของสังขารอันนั้นได้ จิตใจของคนที่จะบรรลุธรรมได้ จิตใจของคนที่จะบรรลุธรรมได้มันต้องมีสถานะจิตใจที่มั่นคงแข็งแรง แล้วมีอำนาจวาสนา ไม่ปลิ้นปล้อน ไม่พลิกแพลงออกไปนอกกลุ่มนอกรทาง นี่เวลาเสวยพระชาติๆ

นั่นเป็นแค่ประเพณีวัฒนธรรมนะ นั่นเป็นพระโพธิสัตว์ๆ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ สร้างสมบุญญาธิการมาหาศาลมาขนาดนั้น เวลาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ เวลาทิ้งนางพิมพาไป ทิ้งสามเณรหูลไป โลกตีเดียมนมาก “ไม่รับผิดชอบๆ”

นั่นนะคนที่รับผิดชอบมหาศาล การรับผิดชอบต่ออย่างนั้นรับผิดชอบต่ออะไร เพราะถ้าอยู่ด้วยกันแล้วมันก็อยู่เป็นจักรพรรดิ ถ้าเป็นจักรพรรดิก็ปกครองโลกเท่านั้นเอง

เห็นไหม เสียสละไป เสียสละไปด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดนะ เพราะมันต้องพลัดพราก สุภาพบุรุษเป็นผู้รับผิดชอบ เป็นสุภาพบุรุษที่รับผิดชอบ รับผิดชอบต่อขนาดนั้น แล้วไปด้วยสติปัญญา ไม่ใช่ไปด้วยความโกรธเคือง ไม่ได้ไปด้วยการพลัดพราก ไปด้วยอำนาจวาสนา บารมีจะไปแสวงหาพระโพธิญาณ

นี่ด้วยความตั้งใจอย่างนั้น เสียสละไปด้วยความเจ็บปวด ความเจ็บปวดอันนั้น เสียสละไปแล้วไปค้นคว้าฯ นะ ค้นคว้าจนตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนสามโลกธาตุ ตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหม

ถ้าอยู่บ้านจะสอนพรหมได้ไหม ถ้าอยู่บ้านจะสอนเทวดาได้ไหม ถ้าอยู่ในพระราชวังสอนใครไม่ได้ทั้งสิ้น เอาตัวเองก็ไม่รอด เพราะอะไร เพราะเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แต่เพราะพลัดพรากจากนั้นไป เวลาพลัดพรากจากนั้นไปเพราะไปแสวงหาสังขารของตัว แล้วต้องแสวงหาด้วยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น คนอื่นแสวงหาสิ่งนี้ได้ แสวงหาสิ่งนี้ได้เพราะเขาไม่มีอำนาจวาสนาบารมีอย่างนั้น

ดูสิ เวลาเจ้าชายสิทธัตถะ อาฬารดาบส อุทกดาบสเป็นผู้รับรองนะ คนเราทุกข์ยากอยู่นะ แล้วมีผู้ที่มีชื่อเสียง อาฬารดาบส อุทกดาบสรับรองเลย “เจ้าชายสิทธัตถะมีความรู้เหมือนเรา” คือว่ามีความรู้เสมอเท่าอาจารย์ สอนใครก็ได้ มีคุณธรรม

เจ้าชายสิทธัตถะไม่เอา เพราะอะไร จิตใจของเรายังมีความทุกข์อยู่ในใจ จิตใจเรายังวิตกกังวลอยู่ในใจ ในใจเรามันยังไม่เป็นอิสระ นี่ไง ขนาดมีคนยกย่อง สรรเสริญค่าชู้ขนาดนั้น ท่านยังไม่เอาๆ ท่านไปแสวงหาของท่านเอง

เวลาแสวงหาของท่านเอง เวลาปหานนะ เวลาปหานอวิชชา ครอบครัวยของมารณะ บุพเพนิวาสานุสติญาณ ระลึกอดีตชาติ นี่ใครๆ ก็ทำได้ ฤๅษีชีไพรก็ทำได้ จุตูปปาตญาณอนาคต ใครๆ ก็ทำได้

อาสวักขยญาณ ชำระกิเลสตัดมหาความทะยานอยากในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “มารเอ๋ย เธอเกิดจากความดำริของเรา เราจะไม่ดำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนดวงใจของเราอีกไม่ได้เลย”

นี่ไง “ความโลภ ความโกรธ ความหลง เรือนสามหลัง ยอดของเรือนสามหลังคืออวิชชา เราได้หักมันหมดแล้ว” พอหักหมดแล้วเป็นศาสดาของเราฯ นี่ธรรมะสุดยอด

แต่ประเพณีวัฒนธรรมที่เขาทำกันอยู่นั้น ย้อนกลับไปสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวย ๑๐ ชาติ ทศชาตินั้นนะ ความ ๑๐ ชาติ ความที่จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้ามันก็เป็นประเพณีวัฒนธรรม ยังเป็นประเพณีวัฒนธรรมที่ยังทำกันมาอยู่ นี่ พอทำกันอยู่

นี่ก็เหมือนกัน นี่ไง พระพุทธศาสนายิ่งใหญ่นักๆ วันนี้วันสงกรานต์ วันสงกรานต์เพราะอะไร เพราะพระพุทธศาสนาสอนให้กตัญญูกตเวที พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกๆ ใครจะทำงานอยู่ที่ไหนก็กลับไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ ไปขอพรจากพ่อจากแม่ ไปขอพรจากพระๆ

ถ้าเป็นพระพุทธรูป มันไปเอาศีลที่ไหนมาให้มัน ถ้าไปขอพ่อแม่เรา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์แน่นอนอยู่แล้ว พ่อแม่นี้ เวลานั้นภรรยาบิดาของเขาเอาชายผ้าถุงของแม่เจียนหัวนะ ออกไปรบเขาไม่ต้องไปขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากที่ไหนเลย เขาขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์จากแม่ของเขาเท่านั้นนะ พ่อแม่ของเขาคุ้มครองของเขาได้

นี่ทำคุณงามความดี พระพุทธศาสนาสอนกตัญญูกตเวที ให้กลับไปบ้านกลับไปเยี่ยมพ่อเยี่ยมแม่ ได้กอดกัน ได้สัมผัสกัน ได้ความอบอุ่นอันนั้น นี่พระพุทธศาสนาสอน

ถ้าพระพุทธศาสนาสอน ศาสนาสอนถึงความร่มเย็นเป็นสุข ถ้าเขากลับบ้านกลับเรือนแล้วมีความร่มเย็นเป็นสุขนะ เราก็สาธุ เราก็มีความสุขไปกับเขาจะ

เขาไปกินเหล้าเมายา ไปตีหัวหมา ด่าแม่เจ๊กเวลาเมา มันทำร้ายกันทั้งหมดเลย ประเพณีวัฒนธรรมเขาให้ทำกันอย่างนั้นหรือ

ประเพณีวัฒนธรรมให้คุณงามความดี ประเพณีเขาไม่ให้ระรานกัน เขาไม่ให้เหยียบย่ำกัน เขาไม่ให้กินเหล้าเมายาจนขาดสติไปขับรถชนคนอื่นตาย

ของรักนะ ของรักของเราพลัดพรากจากเราไปโดยที่เราไม่รู้ตัว ทุกข์ใหม่ ของรักของเรา นะ พี่บ้านำอาญาตีพี่น้องของเราให้ไอ้พวกเมาแล้วขับไปชนมันตาย ทุกข์ใหม่

นี่ไง เราบอก สิ่งที่ดีงามๆ พระพุทธศาสนาสอนให้ดีทั้งนั้นนะ แต่ถ้าสิ่งที่ไม่ดีๆ ละ ทำไม่ดีก็เพราะกิเลสตัณหาความทะยานอยากในใจของมันไง อย่างว่าพระพุทธศาสนาสอนถึงคุณงามความดีแล้วเราจะเป็นคนดีไปทั้งหมดเลย พวกเรามาแล้วจะเป็นคนดีทั้งสิ้น มันจะดีจะชั่วมันต้องมีสติปัญญา เห็นไหม

เรามาวัดมาวากันเราทำบุญกุศลของเรา มาทำบุญกุศลของเรา ทำบุญกุศลเพื่อให้จิตใจของเราเข้มแข็ง มันจะทุกข์จะยากขนาดไหนเราก็จะเลือกกระแสนของเราไป

นี่ไง เวลาคนที่เขามีสติปัญญาเนะ เขาทำบุญกุศลของเขา เขามีปัจจัยของเขา เขาหาที่นาที่ดีที่สุด ของเขา ที่นาที่ดีที่สุด เขาจะฝังดินไว้ๆ ฝังดินไว้ให้ประโยชน์กับใจของเขา ถ้าใจของเขาได้ทำคุณงามความดีมากขนาดไหน พันธุกรรมของจิตๆ

ใครได้สร้างสมคุณงามความดีมา นั่งสมาธิภาวนามา มันจะได้มากได้น้อยแค่ไหน จะได้มากได้น้อยแค่ไหนมันก็ระลึกของมันได้ สิ่งที่มีระลึกได้ๆ

ถ้าคุณงามความดี เราทำคุณงามความดีมันเป็นประเพณีวัฒนธรรม มันเป็นเรื่องโลกๆ

พระพุทธศาสนาสอน หลวงตาท่านสอนประจำ ศาสนามันเหมือนห้างสรรพสินค้า มันมีคุณงามความดีอยู่มากมายมหาศาล แล้วเราจะไปเอาคุณงามความดีจากตรงไหน จากอะไร จากหัวใจของใคร ถ้าหัวใจของคนที่มีอันอ่อนด้อยมันก็ได้ความดีเท่านั้นนะ ยิ้มแย้มแจ่มใส อยู่กับประสาโลก นี่โลก

แต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราเนะ เวลาพระ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เป็นผู้ที่ถูกต้องไป ไปพบพระธาตุพนม แล้วท่านก็บารมีของท่าน แล้วท่านก็ทิ้งไว้เนะ บอกว่า “มันจะมีพระที่เขาจะมาค้าชูต่อไปข้างหน้า” นี่ท่านไม่สนใจเลย

แล้วเวลาประเพณีไหว้พระธาตุพนม พระเราเดินกันสมัยโบราณ เดินกันไปจะไหว้พระธาตุพนม เวลาไปกราบหลวงปู่มั่นก่อน หลวงปู่มั่นท่านบอกเลยนะ “ไอ้พวกนี้ไอ้พวกหลงธาตุ”

ไปไหว้พระธาตุพนมเป็นที่บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ ได้บุญใหม่ ได้ ก็ได้บุญนะ ได้ มันชื่นใจใจ ทำให้เรามั่นคงในพระพุทธศาสนาใจ

แต่หลวงปู่มั่นบอก ไอ้หลงธาตุ ไอ้พวกหลงธาตุ หลงธาตุ หลงวัตถุ ไม่แสวงหาธาตุรู้ในใจของตน มึงจะไปไหว้พระธาตุ มึงเอาธาตุรู้ของมึงก้าวเดินไปใช้ไหม มึงเอาธาตุรู้ของมึงที่หลงไหลได้ปลื้ม หลงธาตุ หลงตัวเอง ไม่รู้จักค้นคว้าหาตัวเองใจ ไอ้พวกหลงธาตุ

นี่ไง แต่เวลาถ้าเป็นภาษาโลก โลกีย์ปัญญา เรื่องโลกๆ ไปกราบไปไหว้พระบรม
สารีริกธาตุได้บุญใหม่ ได้ แต่มันก็ได้บุญโลกๆ ใจ

แต่ถ้าเอาจริงๆ เวลาจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าประพฤติปฏิบัติ เราไม่หลงธาตุ

เขาทำบุญกุศลกัน เขามีความสุข ความรื่นเริงต่อกัน ใจเรา เราจะค้นคว้าหาธาตุของเรา
เราไม่หลงธาตุ เราจะเอาธาตุรู้ เอาหัวใจ ถ้าเราจะเอาธาตุรู้ เห็นไหม

ดูสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกจากพระราชวัง ท่านทั้งหลายคนนะ ถ้าไม่ทิ้ง
หมด จะเอาไปประหกระเหินด้วยกันใช่ไหม จะเอาสามเณรพาหุสไปอยู่ในป่าในเขาไปทุกข์ทรมาน
ใช่ไหม ก็ทิ้งไว้ที่ราชวังนั่นแหละ แล้วท่านก็ไปแสวงหาของท่าน เวลาท่านสำเร็จแล้วเป็นพระ
อรหันต์ขึ้นมา ท่านกลับมาโปรดเป็นพระอรหันต์หมดเลย นี่มันทำของมันได้

นี่ก็เหมือนกัน เราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเอาแต่ความพอใจของตน เอาแต่ความ
พอใจของตนมันเป็นไปได้หรือ

นี่ไง เวลาฝรั่งเข้ามาเมืองไทย เขามาพิจารณานะ เขาบอกเลย พระพุทธศาสนาใน
เมืองไทยขายบุญกุศลกัน พุทธพาณิชย์ เดียวนี้มันลงลึกเข้าไปจนเป็นปฏิบัติพาณิชย์แล้ว
ปฏิบัติก็เป็นพาณิชย์ได้

นี่ไง มันน่าเศร้า “เป็นโสดาบันๆ” โสดาบันอะไรของมึง โสดาบันมันซื้อขายกันได้ใช่ไหม
ถ้าไม่ได้โสดาบันก็ไม่มีใครปฏิบัติ แล้วโสดาบัน โสดาบันที่ไหน มันเอาอะไรมาเป็นโสดาบัน ธาตุ
รู้ เอ็งยังหาธาตุรู้เอ็งไม่เจอเลย เอ็งยังหลงธาตุเลย หลงไปเรื่องของสังคม เรื่องของโลก ส่งออก
หมด

หลงปู่ดูดยัสสอนไว้ ความคิดทั้งหมดส่งออกเป็นสมุทัย ผลของการส่งออกเป็นทุกข์

ดูจิตๆ การดูจิตของท่านคือปัญญาอบรมสมาธิ การดูจิตของท่านคือใช้พุทธโงๆ ของ
ท่าน จนถ้าจิตมันสงบแล้ว “คิดเท่าไรก็ไม่รู้”

ที่เราคิดกันอยู่นี้ “ปัญญาๆ ใ้โฮ! วิปัสสนาๆ”...ส่งออกหมด ส่งออกเพราะมันไม่เข้าสู่
ธาตุรู้ หลงธาตุ หลงสมาธิของตน หลงปัญญาของตนว่ามันเป็นสมาธิ มันเป็นปัญญา แต่มันไม่
เป็น มันไม่เป็นเพราะอะไร

เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ สมาธิ ปัญญามันอยู่หนุนนะ
ปัญญามันเกิดอยู่บนยอดของสมาธินะ

ที่นี้เวลาครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัติ อย่างหลงตาท่านปัญญาอบรมสมาธิๆ

ใ้ที่มันคิดกันใช้ปัญญากันนะมันแค่ปัญญาอบรมสมาธิ คือปัญญามันปลดปล่อย
ปัญญามันถึงที่สุดมันวาง ก็สมาธิใจ แต่มันไม่รู้จัก เพราะมันไม่เป็น มันทำกันไม่เป็น นี่ใจ มัน
หลง หลงธาตุของมัน หลงธาตุ หาดธาตุของตัวเองไม่เจอ

ถ้ามันหลงธาตุของมันเจอ ถ้าเราไม่ปฏิบัติเป็นพหุวิชชย์ ถ้าเราไม่ปฏิบัติเป็นพหุวิชชย์ เรา
มาวัดมาวา เราเข้าสู่ทางจงกรม เข้าสู่ที่นั่งสมาธิของเรา หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโธ แล้ว
สังเกต หมั่นสังเกต ตั้งสติสัมปชัญญะดูใจของตน รักษาใจของตน แล้วถ้าใจมันเป็นอย่างไร มัน
เป็นปัดจัตตัง สันทิฏฐิโก

แล้วเวลากาลามสูตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใ้นี้มันยิ่งใหญ่ กาลามสูตร
อย่าให้เชื่อๆ อย่าให้เชื่อแม้แต่อาจารย์ของตน อย่าให้เชื่อแม้แต่การเป็นปฏิบัติพหุวิชชย์

ถ้าเอาไสดาบันมาแจกนะ อู้ฮู! คนมาเต็มเลย ถ้ามึงทำถูกใจกูได้เป็นไสดาบัน ถ้ามึงทำ
ผิดใจกูมึงไม่ได้

อ้าว! ไสดาบันอยู่ที่มึงถูกใจผิดใจมึงเท่านั้นไซ้ใหม่ มันไม่มีความจริงอะไรขึ้นมาเลยไซ้
ใหม่

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครอง ธรรมะมันคุ้มครองนะ พระ
ไสดาบันไม่ถึงมอญคนตี้นขาว จะไม่ถึงเหตุผลนอกพระพุทธานุศาสนานั่นอน พระไสดาบันไม่ลุ่มไม่
คลำในศีลพรต เด็ดขาด พระไสดาบันนะ แม้แต่บังคับให้เขาเห็นผิดเขายังไม่ยอมเห็นผิดเลย
พระไสดาบันนะ

แล้วคุณสิ มันหลงกันไปตั้งแต่หัวแถวยันหางแถว มันบอกเป็นไสดาบัน

คำว่า “ไสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี” ก่อนหน้านั้นมันไม่มีใครเชื่อว่ามรรคผลมันมีอยู่จริง แต่เพราะหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านชวนช่วยของท่าน ท่านกระทำของท่าน ท่านใช้ชีวิตของท่านทั้งชีวิต

ตอนอยู่ที่เชียงใหม่ะ เวลาท่านประพฤติปฏิบัติขึ้นไป มันมีลูกศิษย์ลูกหาไปปฏิบัติด้วย ที่นี้ลูกศิษย์ลูกหาไปปฏิบัติด้วย อย่างเช่นหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้นท่านไปที่นั่นแล้วท่านมีความอยากจะทำอะไร ออกจะไปเที่ยวป่าเที่ยวเขา ผู้ที่ปฏิบัติพอเห็นชัยภูมิแล้วมันรื่นเริง มันอยากออกไป เหมือนสัตว์ สัตว์ป่าไปปล่อยป่ามันก็อยากกระโจนเข้าป่า พระป่าก็อยากจะทำอะไร ออกจะไปปฏิบัติเนะ

หลวงปู่มั่นบอกไม่ให้ไป แล้วท่านก็คุมไว้

หลวงปู่ฝั้นท่านก็ปฏิบัติของท่าน พุทโธ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เวลาปัญญา มันก็อยากไป จะเที่ยวไปทั่ว เข้าขึ้นไป ไปอุปัฏฐากหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นบอกไม่ให้ไป ไม่ให้ไป

จนวันหนึ่งเวลาท่านพิจารณาใจของท่าน จิตท่านลงสู่ความสงบแล้ว ท่านพิจารณาของท่าน เวลาพิจารณาไป กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันแยกออกจากกันโดยธรรมชาติของมันนะ สว่างโพล่งทั้งคืนเลย

เข้าขึ้นมา ธรรมดาท่านไปหาหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านจะอยู่ในกลดของท่าน แล้วเราจะอุปัฏฐาก เราจะไปเอาบาตรเอากะโถนท่านออกไปล้าง วันนั้นหลวงปู่มั่นมายืนอยู่หน้าประตูเลย “เป็นอย่างไร จะไปไหน ท่านเห็นหรือยังว่าสังฆกรรมความจริงในใจมันเป็นอย่างไร ท่านเห็นหรือยัง ท่านเห็นหรือยัง”

นี่เวลาเขาเห็น เขาเห็นกันอย่างนี้ เขาเห็นกันจริงๆ ในใจ ถ้าใจมันสงบแล้ว ถ้าไม่หลงธาตุ ไม่หลงธาตุไปบ่าบอคอแตก ให้คนนั้นรับประกัน ให้คนนี้รับประกัน ถ้าถูกใจเขา ทำบุญเยอะๆ เขาก็ให้เป็นไสดาบัน ไปถวายที่ไหนหลายๆ เขาให้เป็นสกิทาคามี บ่าบอคอแตก เป็นปฏิบัติพาณิชย์

แต่เป็นปฏิบัติของเรา เราปฏิบัติเพื่อผลประโยชน์ของเรานะ เราปฏิบัติเพื่อใจของเรานะ เราทำเพื่อสัจจะเพื่อความจริงนะ แล้วถ้าเป็นความจริงแล้วมันเป็นปัดจัตตัง เป็นสันทิฏฐิโก รู้เฉพาะตนเท่านั้น รู้เฉพาะตน คำว่า “รู้เฉพาะตน” มันรู้ขึ้นมาจริงๆ แล้วรู้ขึ้นมาจริงๆ กาลามสูตรอย่าให้เชื่อใครทั้งสิ้น

เราอยู่กับหลวงตานะ เวลาเราอยู่กับท่าน เราอยู่กับหลวงตา อยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ เวลาท่านวิจารณ์วิเคราะห์พวกพระให้ฟัง เราชอบ ถ้าเราเจอท่าน เราอยู่ใกล้ๆ เลยละ เราะฟังปัญญาที่ท่านกระจายออกมา

เวลาท่านอยู่ที่วัดป่าบ้านตาดนะ ท่านเห็นพระเช่ๆ ซ่าๆ ท่านนั่งนะ โทษนะ เหมือนเราคอตกนะ “มันไม่มีสติปัญญาอย่างนี้มันจะเท่าทันความรู้สึกมันได้อย่างไร มันไม่มีสติปัญญาอย่างนี้มันจะเท่าทันหัวใจของมันได้อย่างไร”

มันเหมือนพวกเรา เรามีลูกนะ แล้วลูกเรานะ ลูกของใครคนนั้นไปเรียนหนังสือ แล้วเรียนไม่ทันเพื่อน เรียนแล้วมันสอบเท่าไรมันก็ไม่ผ่าน สอบเท่าไรก็ไม่ผ่าน พ่อแม่มีความคิดอย่างไร พ่อแม่มีภาระไหม พ่อแม่มีความวิตกกังวลไหม

เราอยู่กับหลวงตานะ ท่านพูด พูดบ่อยมาก เวลาพระที่เหมอลอย พระที่ปล่อยปละละเลยสติ ท่านพูด แล้วเราก็นั่งฟังอยู่ นี่เวลาคนเป็นกับคนเป็นมันฟังแล้วมันแทงใจ มันรู้ซึ่งสะเทือนหัวใจมาก

แต่ไอ้คนไม่เป็นนะ มันฟังแล้วมันตลก มันฟังแล้วมันขำๆ มันฟังแล้วมันจะหาว่าครูบาอาจารย์คอยจับผิดลูกศิษย์ มันฟังแล้วมันไม่ได้ประโยชน์ไ้

แต่เราอยู่กับท่านนะ เวลาท่านพูด ไอ้โฮ! มันสะเทือนใจมาก “ถ้ามีสติปัญญาเท่านี้มันจะรู้เท่าใจมันได้อย่างไร” นี่มันเป็นความวิตก มันเป็นความวิตกของท่านเอง แล้วมันหลุดออกมาจากปาก เหมือนกับท่านทอดอาลัย

หลวงตาพูดอย่างนี้บ่อยมาก ตอนเราอยู่กับท่านนะ เวลาท่านวิจารณ์นะ “เฮ้ย! มันมีปัญญาเท่านี้มันจะรู้เท่าทันใจมันได้อย่างไร”

รู้เท่าทันใจนะ ยังไม่เห็นชั้นธตามความเป็นจริงเลย ยังไม่เห็นกิเลสเลย ยังไม่ได้วิปัสสนา
นี่ความจริงมันเป็นแบบนี้

นี่ไง ในงานศพหลวงปู่มัน หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟังเอง มันมีพระกลุ่มหนึ่งมาจากพวก
เจ้าคุณปู่โส เขาไปทำหนังสือจะมาแจกในงานศพหลวงปู่มัน หลวงปู่เจี๊ยะท่านคัดค้าน สมเด็จ
มหาวิรวงศ์ท่านเป็นประธานในการจัดงานนั้น พอหลวงปู่เจี๊ยะคัดค้าน เพราะหลวงปู่เจี๊ยะท่านก็
ประพฤติปฏิบัติจนพระในวงกรรมฐานก็เชื่อถือเหมือนกัน

สมเด็จมหาวิรวงศ์จึงนิมนต์หลวงปู่เจี๊ยะมา “เจี๊ยะเอ๊ย เจี๊ยะ เจี๊ยะทำไมไม่ให้แจกหนังสือ
ประวัติหลวงปู่มันในงานเผาศพหลวงปู่มัน”

“เกล้ากระผมเห็นว่า หนังสือประวัติหลวงปู่มันเขียนโดยพระกลุ่มนี้ ถ้าแจกออกไปแล้ว
ถ้าคนที่ภาวนาเป็น เขาจะบอกหลวงปู่มันติดแค่สมาธิเท่านั้น เพราะมันไม่มีปัญญาอะไรเลย
เพราะพระพุทธศาสนาสอนเรื่องอริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ ท่านสอน
ถึงเรื่องอริยสัจ ท่านไม่ได้สอนสมาธิ”

“เออ! เราเห็นด้วย”

หนังสือที่แจก หนังสือหลวงปู่มัน งานศพหลวงปู่มันไม่ได้แจก แล้วเขามาแจกกันตอน
สมัยนี้

ไม่ได้แจกโดยหลวงปู่เจี๊ยะเป็นผู้คัดค้าน โดยหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาพระมหาบัว ครูบา
อาจารย์ของเรา ท่านเคารพบูชาหลวงปู่มันมาก ท่านเคารพธรรมและวินัยนี้มาก อยากให้ธรรม
วินัยนี้มันสมบูรณ์แบบ ขอให้คนที่ขาดตกบกพร่องแล้วเอาสิ่งนั้นมาแสดงออก

นี่หลวงปู่เจี๊ยะท่านเล่าให้ฟัง ท่านพูดเลย สมเด็จมหาวิรวงศ์ท่านดูด้วย ใครเข้าไปถ้าไม่
ถูกต้องนะ ท่านเอากระโถนปาใส่หน้าเลย แล้วเวลาเขาไปตามหลวงปู่เจี๊ยะมา หลวงปู่เจี๊ยะบอก
“อืม! สงสัยโดนกระโถนแม่คราวนี้” ท่านพูดให้เราฟังทั้งนั้นนะ

นี่พูดถึงว่าในวงกรรมฐาน ในวงที่เขาไม่เอาการปฏิบัติเป็นพาณิชย์ ไม่เอาไสตាប់นมา
ขายเป็นสินค้า ไม่เอาธรรมและวินัยมาซื้อมาขายเป็นเงินเป็นทอง

ชาวยุโรปนะ เขาไปทั่วเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เขาพูดเองบอกว่า เมืองไทยชื่อชาวยุโรปกัน เขาอยากจะทำหาความจริง ในทางยุโรปเขาต้องการทำความสงบใจของเขา เขาฝึกทำสมาธิของเขา

ฝึกทำสมาธิ เพราะเขาเป็นชาวยุโรปเขาไม่รู้เรื่องอริยสัจหรือ แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงแล้วสอนเขาขึ้นไปนะ ฉะนั้น มันเป็นไปได้ยาก มันเป็นไปได้ยากเพราะอะไร เพราะพันธกรรมของจิตๆ

เราอยู่กับพวกพระฝรั่งมาเยอะ พระฝรั่งถ้าทำสมาธิได้แล้วมันก็ปล่อยให้เสื่อม มันไม่เชื่อว่าเป็นจริง มันไม่เชื่อหรือ มันจะพิสูจน์ของมันอยู่อย่างนั้นนะ พิสูจน์จนไม่มีพื้นฐานเลย พระฝรั่งนะ

แล้วสุดท้าย ระยะเวลาพิสูจน์มา กาลเวลาพิสูจน์คน ดูพฤติกรรมตั้งแต่วันบวช พอชราภาพแล้วปล่อยเนื้อปล่อยตัวไป อย่างนั้นไม่มีคุณธรรม

ดูประวัติหลวงปู่มั่น ดูประวัติหลวงตา ประวัติครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าเป็นธรรมนะ เสมอต้นเสมอปลาย ตั้งแต่ต้นบั้นอย่างนั้น ท่ามกลางก็จะเป็นอย่างนั้น ที่สุดก็เป็นอย่างนั้น เพราะท่านมีธรรมคุ้มครองในใจของท่าน

ไอ้พวกเรานี้ไอ้พวกตอแหล อวดว่ามีธรรม เริ่มต้นขึ้นมาก็พยายามจะอวดเขา ทำแครงๆ พอท่ามกลางขึ้นมา เห็นลาภขึ้นมาก็ตาโต พอสุดท้ายแล้วก็ละตุ้มเป๊ะไปเป็นกระแสโลกๆ เลย นั่นไม่ใช่ความจริง

นี่พูดถึงเราจะชี้ให้เห็นว่า พระพุทธศาสนาเราสำคัญมาก ยอดเยี่ยมมาก แต่ผู้ใช้คือพวกเรานี้เป็นเหยื่อ เป็นเหยื่อของคนที่ว่าเขาจะพาไปทางไหน

ถ้าไปเจอครูบาอาจารย์ที่ดี เจอลูกศิษย์นะ เราพูดประจำ เราภูมิใจมากที่เราเกิดมาพบทันหลวงตา หลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่มั่นเราไม่ทัน ท่านเสีย ๒๔๙๒ เราเกิด ๒๔๙๔ เรายังเกิดไม่ทันหลวงปู่มั่นเลย เราไม่เคยเห็นหลวงปู่มั่น แต่เราได้รับคำสั่งคำสอนต่อมาจากลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น เรายังภูมิใจในชีวิตเรา เพราะมันมีครูบาอาจารย์ที่เป็นจริง เป็นธรรมแท้ๆ ให้เราแสวงหา ให้เราค้นหาเพื่อความจริงของเรา เอวัง